GEÇMİŞTEN GELEN

KADIN

(Die Frau von früher)

Yazan: Roland

Schimmelpfennig

Çeviren: Sibel Arslan Yeşilay

S.Fischer Verlag 2004

3 Kadın- 2 Erkek

Kapı çalınır, gelen en son 24 yıl önce gördüğünüz sevgilinizdir. Aradan o kadar uzun zaman geçmiştir ki, onu tanıyamazsınız bile. Kadın sizin yıllar önce, sevginizin sonsuza kadar süreceğine dair söz verdiğiniz hatırlatır size. Yunan tragedyaları ile modern polisiye arasında bir yerde konumlanan ilginç ve eğlenceli bir oyun "Geçmişten Gelen Kadın".
Romy 24 yıl sonra eski sevgilisinin kapısını çalar. Ama Frank onu hatırlamaz bile. Romy, Frank'ın o yıllarda verdiği sonsuz aşk sözünü tutmasını ister, ama aradan geçen yıllar içinde Frank başka bir kadınla evlenmiş ve bir oğlu olmuştur. Romy bunları affetmez ve önce Frank'ın oğlunu, ardından karısını, sonunda da Frank'ı öldürür. Yazar, çağdaş Medea öyküsünü diyaloglara ağırlık vermek yerine, zamanı sürekli ileri geri sararak, seyirciye adeta bulmaca çözdürerek anlatıyor. Sürekli tekrarlanan kısa sahnelerin beş dakika öncesini ya da sonrasını izlemek her defasında seyirciye yeni bir ipucu veriyor oyun hakkında ve hikayeyi kafasında toparlamaya başlıyor seyirci.

Her şey toplanmıştır, aile taşınmak üzeredir. Baba denizaşırı bir ülkeye taşınacaktır, karısı ve 18 yaşındaki oğulları da onunla gelecektir. Oğlu sevgilisi Tina'yla vedalaşacaktır. Bomboş odada vedalaşma telaşı vardır. Tina, sevgilisinden ayrılacağı için üzgündür, Andreas'ın ise

kafası karmakarışıktır. Claudia duşa girer, Frank düşünür. Tam bu sırada kapı çalınır, gelen Frank'ın gençlik aşkı Romy'dir. Frank'ı sevdiğini söyler ve ondan verdiği sözü tutmasını ister. Yıllar önce seni sonsuza dek seveceğim demiştir Frank. Ve Romy bunu ister.

--

Kişiler:

Frank, 40 yaşlarında

Claudia, karısı

Romy Vogtlaender

Andi, Frank ile Claudia'nın oğlu

Tina, Andi'nin kız arkadaşı

Zaman atlamaları her sahne başlangıcından önce yazılı, sözlü ya da başka bir şekilde belirtilmelidir.

Eski bir binanın geniş-gösterişli koridoru. Koridora açılan dört kapı: iki kanatlı daire kapısı, banyoya açılan kapı, oğlun odasına açılan kapı, karı-kocanın yatak odasına açılan kapı. Salona ve mutfağa giden bir hol ya da kapı. Viel platz. Koridorda hazırlanmış sandıklar durur- ne mobilya vardır ne de tablo.

1.

Frank kapalı giriş kapısının önündedir. Karısı Claudia başına havlu sarılı üzerinde bornozuyla banyodan çıkar.

CLAUDIA: Kiminle konuşuyordun?

FRANK : Ben mi?

CLAUDİA : Evet, kiminle konuşuyordun?

FRANK: Kim. kimseyle. Kimle konuşabilirim ki….

CLADIA : Ben, birini konuştuğunu duydum da, senin birisiyle konuştuğunu sandım…

FRANK Hayır, neden?

CLAUDİA: Sesler duydum da ondan.

FRANK Sesler…

CLAUDIA Sesler, evet, sesler.

FRANK Ama sen banyodaydın.

CLAUDIA Evet, öyleydi.

FRANK Banyodan gelen sesler, borulardan, öteki katlardan gelen sesler olabilir.

CLAUDİA Hayır ben buradan koridordan gelen sesler duydum.

FRANK buradan gelen sesler

CLAUDIA Evet, sesler, buradan koridordan

Ara

FRANK Burada kimse yok.

Kısa ara

CLAUDIA Ama biri vardı

Kısa ara

FRANK Burada kimse yok

Claudia kapıyı açar. Kapının önünde Romy Vogtlaender durmaktadır. Üzerinde kısa bir manto vardır.

Ara

CLAUDIA Bu da kim?

Sessizlik

Bu kim?

Kısa ara.

FRANK Bu…

Kısa ara

Bu Romy Vogtlander..

Kısa ara

Bu Romy Vogtlander, en son 24 yıl önce görmüştüm.

Kısa ara.

CLAUDIA Neden bana bu kadının burada kapının önünde durduğunu söylemedin?

Ara

Neden bana söylemedin?

Kısa ara.

Neden bana yalan söyledin?

Kısa ara

FRANK Onun ortaya çıkışı beni öyle şaşırttı ki.

Kısa ara

ROMY V. Bu adam 24 yıl önce benim hayatımın aşkıydı.

Kısa ara

Biz birlikteydik, o zaman.

Kısa ara.

Bugün de öyleyiz.

Kısa ara.

CLAUDIA Ne?

ROMY V. O ve ben… biz bir çifttik o zaman, bugün de öyleyiz.

Claudia kocası Frank'ın suratına tokat atar ve Romy'nin yüzüne kapıyı kapatır.

2.

On dakika önce. Boş koridor. Banyodan duş sesleri gelir. Kapı çalar. Frank görünür ve kapıdaki diafona gider.

FRANK Buyurun?

Ses gelmez.

Kim o? Kim o?

Ses gelmez.

Kimsiniz?

Gider.Yeniden kapı çalar. Geri döner, ahizeyi alır.

Kim o?

Ses gelmez. Ahizeyi yerine koyar, gider. Kapı vurulur/çalınır. Frank sesi dinler. Sessizlik. Yeniden vurulur. Tekrar kapıya gider.

Kim o? Kimsiniz?

Kapı yeniden çalınır.

Kim o?

Sessizlik.

Kapıyı aniden açar. Kapıda kısa paltolu bir kadın durur.

Evet?

Sessizlik.

Evet, buyurun?

Sessizlik.

Dinleyin bakın…

ROMY Ben seni aradım, seni bulmak hiç de kolay olmadı…

FRANK Tabii, olabilir.

Kapıyı tekrar kapatır, ama kendisi hareketsiz kalır.

Ara.

Kapı vurulur. Kapıyı tekrar açar.

Dinleyin, bakın, lütfen…

Banyodan gelen sesler kesilir.

ROMY Sen, sen beni tanımadın…

FRANK Tanımak mı – güler- hayır, tanımak, üzgünüm…

Kapıyı tekrar kapatmak ister.

ROMY Benim, Romy, Romy Vogtlaender…

Kısa ara.

Ama eğer gerçekten beni tanımadısan kapıyı tekrar kapatmalısınç

FRANK Romy Vogtlaender…

ROMY Sen beni tanımadın.

FRANK Romy, Romy Vogtlaender…

ROMY Biliyorsun…

FRANK Evet, evet…

ROMY Tam bir yaz boyunca sevgiliydik biz…

FRANK Romy Vogtlaender…

ROMY 24 yıl önce.

FRANK Romy, o zaman…

Kısa ara.

O zaman biz on yedi yaşındaydık.

ROMY On yedi, evet, tam o kadar, ben on yediydim, sen de yirmi, o zaman bana, beni daima seveceğine yemin etmiştin.

Frank kahkaha atar.

FRANK Evet…

ROMY Gülüyorsun…

Ben de sana yemin etmiştim. Seni daima seveceğime.

Kısa ara.

Biliyor musun bunu?

FRANK Evet, olabilir.

ROMY Ben bu sözün yerine getirilmesi için buradayım.

Ara.

FRANK Ne?

ROMY Ben bu sözün yerine getirilmesi için buradayım ve sana bu sözünü hatırlatmak için…

FRANK Hangi sözümü?

ROMY Beni daima seveceğine dair verdiğin sözü, böyle söylemiştin.

Ara.

FRANK Ama, ama…

Kısa ara.

O zaman daha on dokuz yaşındaydım.

ROMY Yirmi.

FRANK On dokuz veya yirmi, ne önemi var…

Kısa ara.

Ne istiyorsun şimdi ?

Kısa ara.

ROMY Seni- başka ne olabilir ki.

Sana hatırlatmak için geldim.

FRANK Hatırlatmak…

ROMY Birbirimiz daima seveceğimizi, öyle demiştin.

Frank düşünür. Koridordan açılan banyo kapısının sesi duyulur. Frank kapıyı Romy'nin yüzüne kapatır. Durur. Claudia üzerinde bornoz, kafasında havluyla banyodan çıkar.

CLAUDIA Kiminle konuşuyordun?

FRANK Ben mi?

CLAUDIA Evet, kiminle konuşuyordun?

FRANK Kim… kimseyle. Kiminle konuşabilirim ki?

CLAUDIA Birinin konuştuğunu duydum sandım da… sen biriyle konuşuyordun…

FRANK Hayır, nereden çıkardın bunu?

CLAUDIA Çünkü sesler duydum.

FRANK Sesler…

CLAUDIA Evet, sesler…

FRANK Ama sen banyodaydın…

CLAUDIA Evet, öyle…

FRANK Banyodaki sesler… borulardan gelen sesler, öteki katlardan gelen sesler…

CLAUDIA Hayır, bu koridordan gelen seslerden bahsediyorum.

FRANK Buradan gelen sesler.

CLAUDIA evet, sesler, bu koridordan gelen.

FRANK Burada kimse yok.

Kısa ara.

CLAUDIA Ama biri vardı.

Kısa ara.

FRANK Burada kimse yok.

Claudia kapıyı açar. Kapının tam önünde Romy Vogtlaender durmaktadır.

Üzerinde kısa bir manto vardır.

Ara

CLAUDIA Kim bu?

Sessizlik.

Kim bu?

FRANK Bu…

Kısa ara.

Bu Romy Voglaender…

Kısa ara.

Bu en son 24 yıl önce gördüğüm Romy Vogtlaender

Kısa ara.

CLAUDIA Neden bu kadının burada kapının önünde durduğunu bana söylemiyorsun?

Ara.

Neden bunu bana söylemiyorsun?

Kısa ara.

Neden bana yalan söylüyorsun?

Kısa ara.

FRANK Birden ortaya çıkışı beni de şaşkına çevirdi.

Kısa ara.

ROMY Bu adam 24 yıl önce benim büyük aşkımdı.

Kısa ara.

Biz sevgiliydik, o zaman.

Kısa ara.

Bugün hala öyleyiz.

Kısa ara.

CLAUDIA Ne?

ROMY O ve ben, biz sevgiliydik o zaman, bugün hala öyleyiz.

Claudia Frank'a tokat atar. Kapıyı çarpar.

3

Evin önünde, biraz daha geç bir vakit.

TINA Andi ile ben, sıcak bir akşam, son akşamımız, sonbahar güneşi çoktan batmış, ama biz, biz eve gitmek istemiyoruz, bir türlü birbirimizden ayrılamıyoruz, o yarın ailesiyle birlikte taşınıyor, uzaklara, çok uzaklara. Birbirimizi seviyoruz. O benim erkek arkadaşım. İlk erkek arkadaşım. Onun gitmesini istemiyorum. Ama her şeyden çoktan hazırlandı bile. Ailesi her şeyi çoktan topladı, artık son saatlerimiz. Evin önündeki çalılıklarda oturuyoruz ve ne diyeceğimizi bilmiyoruz- seni seviyorum, seni asla unutmayacağım, yanımda kal, ben sensiz ne yaparım…

Yukarıda çalılıkların orada oturuyoruz, her zamanki gibi ve yağmurluklu bir kadının eve gelip kapıyı çaldığını görüyoruz.

Ne yapacağız şimdi biz?

Hiç bilmiyorum, hiçbir fikrim yok.

Ben onun elini tutuyorum, o benim elimi tutuyor. Öylece oturuyoruz ve ne yapacağımızı bilmiyoruz.

4

Birkaç dakika önce. Evde.

CLAUDIA Ne?

ROMY O ve ben, biz sevgiliydik o zaman, bugün hala öyleyiz.

Claudia Frank'a tokat atar. Kapıyı çarpar.

Kısa ara.

CLAUDIA Bana bunu nasıl yaparsın?

FRANK Yapmak mı? Ne yapmışım, ben bir şey yapmadım.

CLAUDIA Bana yalan söyledin.

FRANK Bu kadının kapımızın önünde durduğunu sana nasıl açıklayacaktım?

CLAUDIA Bu kadın görünüşe göre senin büyük gençlik aşkın

FRANK 24 yıl önce.

CLAUDIA Ama ben bunu daha bugün duyuyorum.

FRANK Ben tamamen unutmuştum, ilk bakışta tanıyamadım bile.

CLAUDIA O zaman bunu ona söyle!

FRANK Neyi?

CLAUDIA O zaman ona, onu unuttuğunu, tanıyamadığını söyle, söyle ona! Burada dikilip, onun yüzüme sizin bir zamanlar nasıl sevgili olduğunuzu söylemesini dinleyeceğine söyle ona!

FRANK Bu benim hatam değil!

CLAUDIA Öyle mi, kimin hatası peki?

FRANK Ne yapayım, tek yaptığım şey, kapıyı açmaktı…

CLAUDIA ve bana yalan söylemek…

FRANK Niye yalan söyleyeyim, ben aslında…

Claudia daire kapısını açar. Romy Vogtlaender hala kapının önünde durmaktadır.

CLAUDIA *bağırır* Peki ya şimdi?

Kısa bir suskunluk.

Şimdi ne olacak? Ne yapacağız şimdi?

ROMY Şimdi…

Kısa bir suskunluk

CLAUDIA Şimdi, evet…

ROMY Şimdi… şimdi Frank bir zamanlar bana verdiği sözü hatırlayacak. Aşkımız asla bitmeyecek demişti.

CLAUDIA Ha, öyle mi?

ROMY Mutlaka hatırlayacak bunu ve ya beni içeri alacak ve sizi buradan gönderecek…

CLAUDIA Sizin doktora görünmeniz lazım…

ROMY Ya da üzerine paltosunu giyecek ve benimle gelecek- eğer sizin yüzünüzden burada kalamayacak olursak. Bundan eminim. Bu anı çok önceleri getirdim gözümün önüne.

CLAUDIA Bu dediklerinizin hiç biri olmayacak, o bunların hiç birini yapmayacak: Ne sizi içeri alacak Frank, ne de beni gönderecek. Sizin umduğunuz gibi paltosunu giyip sizinle de gelmeyecek.

ROMY Öyle mi? Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz? Bunu nereden bileceksiniz ki?

CLAUDIA Ben mi?

Kısa bir suskunluk

Haklısınız, çok halksınız, doğru…

Kısa bir sessizlik

Buradan gidecek… ama benimle gidecek, sizinle değil.

Kısa bir sessizlik.

ROMY Ne, sizinle mi?

CLAUDIA Bizi burada bulmanız yalnızca bir tesadüf. Yarın buradan çok uzağa taşınıyoruz, tam ondokuz yıl sonra.

Kısa bir sessizlik.

ROMY Ben buradayken onunla birlikte nereye gideceksin ki?

CLAUDIA Uzaklara, buradan çok uzaklara.

ROMY Nereye?

CLAUDIA Evdeki eşyalarımızın yarısı çoktan okyanusu aştı, kalanını da bu gece toplayıp yarın erkenden yollayacağız. Yani ortaya çıkış anınız biraz geç olmuş…

Kısa bir sessizlik.

ROMY Ve sen ağzını bile açmıyorsun… olamaz, bütün bunlara karşı tek kelime bile etmiyorsun. Konuşsana. Bir şeyler söyle.

Kısa bir sessizlik.

FRANK Doğru.

ROMY Ne, doğru olan ne, söylesen…

FRANK Doğru olan, Claudia ile ben neredeyse yirmi yıldır birlikteyiz, evlendik, artık yetişkin bir oğlumuz var…

ROMY ***Heftig*** Neden, neden bu kadının senden bir çocuğu var?

FRANK … ve yarın buradan ayrılıyoruz.

Kısa bir sessizlik.

Bir zamanlar birbirimizi tanımış olmamız, ömür boyu bir sözleşme anlamına gelmez.

ROMY Hayır, tam da o anlama gelir. Aynen öyle: O şarkıyı hatırlıyor musun? Hani benim için söylediğin o şarkıyı, ha, hatırlıyor musun?

FRANK *sözünü keser* 24 yıl önce her ne söylersem söylemiş olayım, bugün hiçbir geçerliliği yok. Biz sevgili filan değiliz seninle, o zamanlar bir ya da iki yaz boyu öyleydik belki, ama Claudia'yla biz birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz.

CLAUDIA O süre içinde de hatırladığım kadarıyla bir kez bile şarkı söylemedi…

ROMY Sana, bu kadın seni hiç tanımıyor, diyorum…

CLAUDIA Ben onun çocuğunun annesiyim… ben hayatının her aşamasında bu adamın yanında oldum, bütün düşüncelerini bilirim, her hareketini, her adımını, o da aynı şekilde beni çok iyi tanır…

ROMY Tanımakmış! Belki tanır, ama ya sevmek? 24 yıldan beri sen yalnızca beni seviyorsun, biricik kadınını…

CLAUDIA Yeter artık. Ona kendisini tamamen unuttuğunu söyle… ilk gördüğünde onu hatırlayamadığını.

ROMY Bu mümkün değil, beni kapı dışarı edemezsin, imkansız bu. Az sonra geçecek kötü bir rüya.

FRANK Hayır, bu mümkün.

ROMY Bu hemen uyanacağım bir karabasan…

Kısa bir sessizlik.

… ve gözlerimi açar açmaz da üzerime doğru eğileceksin, yüzüme doğru iyice yaklaşacaksın ve usulca soracaksın: Nasılsın, iyi misin, diye. Ben de sana diyeceğim ki: Biliyordum sonunda beni alacağını(zurückholen-) Sonra öpüşeceğiz.

CLAUDIA Size söz veriyorum: Ne sizi alacak, ne size bir şey söyleyecek, ne de sizi öpecek.

Kısa bir sessizlik

Kapıyı kapatıyorum.

ROMY Sonra… daha sonra… biraz sonra.

5.

Bir süre sonra

TINA Sonra, birkaç dakika sonra pardesülü kadın tekrar gitti, heyecanlı, şaşkınlığı belli oluyordu, birkaç adım atıyor, duruyor, arkasına dönüyor, sonra tekrar önüne dönüyor, birkaç adım atıyordu…

Neden bilmem ama, bir taş aldım elime.

Bir taş aldım ve kadına doğru attım, ama ıskaladım.

Taşın kaldırıma çarpıp parçalandığını duydum.

İkinci bir taş aldım ve tekrar attım, ikinci defa ıskaladım. Taş kaldırımda parçalandı. Kadın durdu ve geri döndü. Çarpıp parçalanan taşlar onu şaşırtmıştı, ama tam bulunduğumuz yöne doğru baktığı halde bizi görmüyordu. Sonra Andi elimi bıraktı, bir taş aldı ve kadına doğru attı… ikimiz de nedenini bilmiyoruz. Tam kadın yürümek üzereyken attı taşı.

6

Bu arada: evin içinde. Frank ve Claudia. İkisi de konuşmadan eşyaları toplar. Frank yeni bir sandığı toplamak üzeredir. Claudia bu arada üzerine bir şeyler giymiştir. Dolu bir sandığı oturma odasından sahneye çekerek getirir.

CLAUDIA Ne var bu sandığın içinde?

FRANK Hiç bilmiyorum.

CLAUDIA Sen doldurmadın mı içini?

FRANK Olabilir.

CLAUDIA Ben doldurmadım çünkü.

FRANK O zaman ben yapmışımdır.

CLAUDIA Ama içinde ne var, bilmiyorsun.

FRANK Hiç bilmiyorum.

Kısa bir sessizlik.

CLAUDIA Ağzına kadar dolu bu sandık-sandık.

FRANK Çok mu dolu? Kapağı kapanmış ya işte.

CLAUDIA Sandık çok ağır. Kaldırmaya kalksan altı patlar.

Kısa bir sessizlik.

Kaç kere de söyledim, sandığı bu kadar çok doldurursan, alt kısmı patlar, diye.

Kaç kere yalvardım böyle yapma, diye.

FRANK Doğru, doldurduğum her sandık/kutu için söyledin bunu. O zaman sen doldur sandıkları. İki misli zaman harcayacağımıza. Üstelik de benim doldurduğum sandıklarından hiç birinin altı patlamadı, bir tanesinin bile.

Öfkelidir, kadının koridora getirdiği sandığa doğru gider. Öteki sandıkların üstüne koymak için sandığı kaldırır. Bu sırada sandığın altı yırtılır ve içindekiler yere dökülür.

CLAUDIA *söylenerek* Hayır!

FRANK Bu da ne böyle?

Sandıktan içi dolu bir plastik poşet yırtılır, içindekiler dökülür.

CLAUDIA Çakıl taşları!

FRANK Bu sandığı ben yapmadım, bu taşlara da yıllardır dokunmadım. Bunların hala durduğundan bile haberim yoktu.

Claudia çakıl taşlarından birini torbadan çıkarır.

CLAUDIA Şuna bak…

Taşın içindeki küçük delikten bakar.

Çakıl taşının deliğinden bakan, geleceği görürmüş, öyle derler.

FRANZ Ya da geçmişi, ne tarafından baktığına bağlı.

CLAUDIA Öyle mi?

Taşın iki tarafını da inceler.

FRANZ Niye bunları teker teker poşetledin?

CLAUDIA Neden mi? Baksana…

Poşeti yukarı kaldırır.

…şu peştin içine bir baksana.

Frank bir an duraksar, sonra poşetin üzerindeki yazıyı okuması gerektiğini anlar. Poşetin üzerinde Eyfel kulesinin resmi vardır.

FRANK Hayır!

CLAUDIA Gördün mü nereden aldığımızı?

FRANK Sen bunları…

Kısa bir sessizlik.

Sen bunları onca yıl , 19 yıl boyunca hiç ortaya çıkarmamıştın….

CLAUDIA Hayır çıkarmıştım…

Kısa bir sessizlik.

FRANK Gel buraya…

CLAUDIA Hayır! Paketlemeyi bitirmeliyiz.

FRANK Gel hadi…

Kısa bir sessizlik. Kadın ona doğru gider. Sarılırlar.

CLAUDIA *sarılırken* Bana o kadından bahsetmemenin iki mantıklı açıklaması olabilir.

FRANK Kapat şu konuyu, neyse ki gitti.

CLAUDIA Ya senin için hiçbir anlamı yoktu o kadının, o yüzden unutuverdin…

*Frank kadını okşar**

Ya da tam tersine senin için çok önemliydi…

Kendini Frank'tan kurtarır.

O yüzden hiç ondan bahsetmedin. Yani onu benden gizlemek istedin sen.

Frank'ı şüpheyle süzer.

FRANK Ben onu tamamen unutmuştum. Şimdi bile doğru dürüst hatırlayamıyorum.

CLAUDIA Ama ona dedin ki…

FRANK Ne?

CLAUDIA Dedin ki…

FRANK Hayır…o şeyy, o bir şarkı sözüydü, öylesine bir şarkı sözü… bilmiyorum, gerisini bile bilmiyorum…

Kısa duraklama.

CLAUDIA Yani belki de ona öyle söyledin de şimdi hatırlamıyorsun.

Kısa duraklama.

Zavallı kadıncağız…

7.

Kapı kilidi parçalanır. Daire kapısı havaya fırlar. Kısa sessizlik. Frank ile Claudia'nın oğlu Andi içeri dalar. Nefes nefesedir, korku içinde dili tutulmuş gibidir. Kollarında yağmurluğu içinde ölü Romy Vogtlaender'i taşır.

ANDI Yardım edin…

CLAUDIA :Ne oldu…

FRANK Nedir bu?

ANDI Dışarıda kapının önünde yatıyordu bu kadın…

Kısa duraklama.

FRANK Romy!

ANDI Ölmüş!

FRANK Ölmüş mü?

ANDI Ölü… evet, evin önündeki kaldırımda cansız yatıyordu.

Kısa sessizlik.

CLAUDIA Bu kadın… ölmüş… Neden onu orada bırakmadın?

Kısa sessizlik.

ANDI Ne?

CLAUDIA Neden onu orada öylece bırakmadın?

ANDI Bırakmak mı? Ölü bir kadını?

CLAUDI Evet…

ANDI Bırakamazdım…

FRANK Bırakamaz…

CLAUDIA Neden bırakamasın, onu burada ne yapacağız?

Kısa sessizlik.

Evde bir cesetle ne yapacağız? Çabuk onu geri götür…

ANDI Evin önüne mi götüreyim? Tekrar kaldırıma mı taşıyayım? Hayır!

CLAUDIA Canlı ya da ölü, bu kadın benim evimden içeri giremez.

ANDI Onu geri götüremem…

CLAUDIA Nedenmiş, buraya kadar getirdin ama.

Kısa sessizlik.

ANDI *birdenbire çığlık çığlığa* Ben öldürdüm onu!

FRANK Sen ne yaptın?

CLAUDIA Ne diyorsun sen?

ANDI Onu ben öldürdüm!

Cladia açık kapıyı kapatmaya çalışır, ama kırık kapı her defasında biraz açık kalır, hızla kapatmak da işe yaramaz.

FRANK Onu… onu şuraya yatır...

Andi ölü kadını sandıkların üzerine yatırır.

CLAUDIA Bu olamaz…

ANDI Anlamadım nasıl oldu, birdenbire…

FRANK Ne? Ne oldu?

ANDI Tina ile ben, ikimiz, bugün son günümüzdü, güneş batmıştı, sonra bir kadın, bu kadın evden çıktı, neden bilmem ama, kadının yürüyüşü, tipi, huzursuzluğu bizi sinirlendirdi, önce Tina bir taş alıp ona doğru fırlattı, isabet ettiremedi, bir kez daha, kadın iyice uzaklaşmıştı, isabet ettirmek imkansız, diye düşündüm ve bir taş da ben attım, ama taş sanki kadın kendine doğru çekmiş gibi uçtu uçtu ve tam kadın arkasını döndüğü anda kafasına çarptı. Kadın yere düştü ve bir daha kalkamadı.

Kısa sessizlik.

Ne yaptım ben?

Sessizlik.

Bir tek an, o taşı attığım bir tek anı bütün hayatımla ödeyeceğim.

Sessizlik. Kimse ne diyeceğini bilemez.

Anne oğluna sarılır. Baba ölü kadına döner.

FRANK Yaşıyor!

ANDI Ne?

FRANLK Evet, nefes alıyor…

Kısa sessizlik.

… çok güçsüz nefes alıyor, ama nefes alıyor…

CLAUDIA Yaşıyor…

FRANK Sadece bayılmış… taş çarpınca bayılmış sadece…

Kısa sessizlik.

Sen onu öldürmedin.

Kısa sessizlik.

ANDI Öldürmedim…

FRANK Onu burada bırakamayız… eğer beyin sarsıntısı geçiriyorsa onu karanlık bir yerde yatırmalıyız.

CLAUDIA Nereye yatıracağız peki?

ANDI Kanapeye…

CLAUDIA Kanape çoktan gitti.

ANDI Gitti.

CLAUDIA Gemiye yüklendi, öteki eşyalarla birlikte.

FRANK Burada, olduğu yerde kalamaz… kendine gelmesinin ne kadar süreceğini kim bilir…

ANDI O zaman onu yatağınıza yatır….

CLAUDIA Asla.Asla bizim yatağımıza yatıramayız.

FRANK Senin yatağın nasıl olur… senin yatağına yatıralım..

ANDI Benim yatağıma… ben… eğer o benimkinde yatarsa… o zaman ben nerede…

Kısa sessizlik.

Birazdan Tina gelecek ama, son bir kez…

CLAUDIA Burada buluşmak zorunda değilsiniz.

ANDI Ama…

Kısa sessizlik.

…ona da gidemeyiz, babası benden nefret ediyor.

Kısa sessizlik

CLAUDIA Siz de sinemaya gidin… yapılacak bir çok yer var…

ANDI Peki ya sonra? Ben bütün geceyi yatağımdaki kadının yanında geçiremem!

Sessizlik

FRANK Yapamazsın…

ANDI Bunu yapmayacağım!

FRANK Yapamazsın…

ANDI Bunu yapmayacağım! Keşke onu hiç getirmeseydim!

Andi öfkeyle çıkar.

Frank ile Claudia baygın Romy ile kalırlar.

FRANK İçeri taşıyalım mı…

CLAUDIA Sen taşı.

FRANK Tek başıma taşıyamam ki…

CLAUDIA Niye? Çok mu ağır? Eskiden olsa taşırdın ama…Bu da ne?

FRANK Ne?

CLAUDIA Bu, yerdeki… işte…

Kan mı bu?

FRANK Kan mı?

CLAUDIA Evet…

FRANK Nerede?

CLAUDIA İşte, yerde…

FRANK Gerçekten… bir leke, fark etmemiştim. Bu…

Lekeyi inceler.

Kan bu… kanaması var.

CLAUDIA Neres, kanıyor?

FRANK Bir şey göremiyorum…

CLAUDIA O zaman iyice bak…

Sandıkların üzerinde yatan kadını üstünkörü yoklar.

FRANK Yarası yok….

CLAUDIA Yarası görünmüyordur… belki elbisesinin altındadır, ya da saçlarının içinde… iyice bak bakalım. Dokunsana… nasıl olsa ilk kez dokunmayacaksın.

FRANK Neden sen bakmıyorsun?

CLAUDIA Ben mi? Hayır olmaz. Ben elimi bile süremem.

Frank Claudia'nın dikkatli bakışları altında Romy Vogtlaender'in vucüdunu yoklar.

Bir süre sonra

Eee?

FRANK Hiç…

CLAUDIA Vücudu eskisi gibi mi?

Frank durur, Claudi'ya bakar. Sonra yara aramaya devam eder.

Ee? Eskisi gibi mi? Şimdi onu iyice hatırlıyor musun? Anıların canlandı mı?

FRANK Burada..,

Kanlı ellerini gösterir.

Burada… saçlarının dibinde… yara.

Kısa sessizlik.

Hemen sarmalıyız.

CLAUDIA Sarmak…

FRANK Evet… hemen bir sargı bezi bul… kanaması devam ediyor….

CLAUDIA *birkaç sandığı açmaya çalışır, ama boşuna.* Şimdi ben nereden sargı bezi bulayım… her şeyi paketledik!

FRANK O zaman arabaya gideyim ben…

CLAUDIA Sen…

FRANK Arabaya…

CLAUDIA Peki ya ben?

FRANK Sen burada onun yanında kal, ben dönene kadar…

CLAUDIA Hayır.. ben onun yanında tek başıma kalamam! Beni onunla yalnız bırakamazsın… ya kendine gelirse ne yaparım ben…ona ne dediğimi unutma!

FRANK O zaman sen git, ben onunla kalayım.

CLAUDIA Sen onunla kalacaksın… Ben seni onunla yalnız bırakamam.

FRANK Ama birimizin gitmesi lazım

CLAUDIA Neden onu sarsıp ayıltmıyoruz, sonra da kapının önüne koyarız.

FRANK Bu haldeyken mi… dua etki ölmedi.

CLAUDIA Belki de öylesi daha iyi olurdu…

FRANK Arabaya git de sargı bezi getir…

CLAUDIA Neden ikimiz birden gitmiyoruz…

FRANK *bağırarak* Onu burada tek başına bırakamazsın.

Hadi git artık!

Claudia tereddüt içinde çıkar.

8.

Frank ve Romy. Boylu boyunca yatan kadının yanında oturur ve kadının kafasını tutar. Başka bir şey olmaz. Kadın bakar. ***Vor sich hin blicken****. Kadın gözlerini açar ve Frank fark edene kadar uzun uzun ona bakar.*

FRANK Nasılsın? İyi misin?

ROMY Biliyordum, sonunda gelip beni aldın. Sonunda…

FRANK Hayır…

ROMY Evet, sonunda…

Kısa sessizlik

… yoksa burada olamazdım…

Tekrar kendinden geçer. Sessizlik. Frank hala oturur ve kadının kafasını tutar. Sonra kadını kollarına alır ve Andi'nin odasına taşır.

Sahne boştur. Claudia aceleyle elinde sargı bezi geri gelir.

CLAUDIA İşte…

Kimse yoktur. Koridorda tek başına dikilir.

9

Gece geç vakit, saat üç buçuğa doğru. Koridor boştur. Romy Vogtlaender karanlıkta başı sargılı Andi'nin odasından çıkar. Koridorda öylece durur.

Sonra koridordaki sandıklardan birinin üzerine oturur. Sessizlik. Andi, içeriden iki üç sandıkla desteklenerek kapatılmış daire kapısından içeri girer. Kapının kanadıyla minderleri iter. En üstteki sandık düşer, eski oyuncaklarından Matchboxautos yere düşer. Andi ışığı açar, ama sadece yerdekileri görür.

ANDI Benim sandığım… özellikle benim sandığım.

Eşyalarını tekrar sandığa doldurmaya başlar.

Niye özellikle benim sandığım burada sanki…

ROMY Korkma…

ANDI *korkar* Aman!

Kısa sessizlik.

Andi eşyalarını toplamaya devam eder.

Bizimkiler nerede kaldılar…

ROMY Uyuyorlar…

Kısa sessizlik

ANDI Ya siz?

ROMY Ben uyanığım.

ANDI evet…

ROMY Ya sen?

ANDI Ben de uyanığım.

ROMY Bu saatte nereden geliyorsun?

ANDI Dışarıdan…

ROMY Saat tam üç buçuk. Yorgun değil misin?

ANDI Hayır…

ROMY Uzanmak istemiyor musun?

ANDI Hayır, hayır…

Kısa sessizlik

Siz yorgun değil misiniz?

ROMY Hayır.

Kısa sessizlik.

ANDI Yatakta yatabilirsiniz.

ROMY Ben mi?

Kısa sessizlik

Ama o senin yatağın..

ANDI Evet, ama olsun.

Ara. Kimse konuşmaz. Andi birden duvara döner ve cebinden çıkardığı siyah bir kalemle duvara imzaya benzer bir şekil karalar. Tekrar Romy Vogtlaender'e döner ve ona bakar. Ara.

ROMY Nedir bu?

ANDI Benim işaretim.

ROMY Senin işaretin. Nasıl bir işaret.

ANDI Benim işaretim. Benim imzam…bana ait bir şey.

ROMY Neden böyle bir şey yapıyorsun?

ANDI Bu benim işaretim… bunu gören benim orada olduğumu hemen anlar.

ROMY Öyle mi?

ANDI Evet.

ROMY İyi de kim görecek ki..

ANDI Ne?

ROMY Burada olduğunu.

Ara.

ANDI Bilmem.

Kısa sessizlik.

Yarın buradan gideceğiz.

ROMY O zaman boyarlar burayı.

Kısa sessizlik.

ANDI Olsun, yine de ben buradaydım.

10

TINA Ona gidemezdik, çünkü kafasına taş attığı kadın oradaydı, bize gidemezdik, çünkü babam ondan nefret ediyordu. Babam, onun bakışlarına güveniyorum, demişti.

Biz de hava karardığında her zamanki gibi yukarıdaki çalılığın orada buluştuk ve sinemaya gittik.

Film bir erkeğin eline geçmeden önce, dünyayı tehdit eden Pandora'nın kutusunu bulmak zorunda olan bir kadının öyküsünü anlatıyordu. Serüven kıtalararası sürüyordu, Yunanistan'dan Rusya'ya, İngiltere'ye, Çin'den insanlığın beşiği Afrika'ya.

Kadın kahramanla birlikte denizaltına, motorsiklete, jiplere, paraşütlere, gemilere, atlara bindik, helikopterlerden sarktık.

Sonra eve döndük. On bir buçuktu. Tekrar yukarı çalılıklara çıktık. Hava soğuktu ve ben ince giyinmiştim, ama eve gitmem için erkendi. Saat yarım olduğunda soğuğa daha fazla dayanamadım ve bana gittik.

Ben kapıdan içeri girdim, Andi dışarıda, bahçede penceremin önünde bekledi. Ev karanlık ve sessizdi, bizimkiler yukarıda birinci katta uyuyorlardı.

Benim odam bodrum katındaydı. Andi sessizce pencereden içeri girdi. Her şey sessizdi.

Benim küçük yatağımda sessizce yan yana uzandık karanlıkta. Çevremizde ve üstümüzde müzik yoktu –tıpkı antik bir mezar gibiydi- evimiz, alt katta küçük bir banyo, benim odam ve alet edevat odası, giriş katında mutfak ve oturma odası, yukarıda annemle babamın yatak odası ve ikinci banyo.

Çıplaktık, olduğumuz gibi evin içinde koşmaya başladık, karanlıkta ses çıkarmadan odaları dolaşıyorduk, koridoru geçip merdivenden inip çıkıyorduk. Annemle babamın odasının önünde durduk ve sonra yürümeye devam ettik, çırılçıplak dış kapıdan çıktık, soğuğa rağmen bahçede çimenlerin üzerinde yürüdük ve sonra tekrar aşağıya benim odama döndük. Birden babam odamda dikiliverdi, atlet ve pijamasıyla.

"Defol, hemen defol!" dedi ve Andi'yi yakalayıp, bağıran annemin önünden çekerek merdivenlerden yukarı çıkardı ve evden dışarı attı.

Ben koşarak merdivenden aşağı indim, odamın kapısını içeriden kilitledim ve giysilerimizi alarak pencereden dışarı çıktım. Babam arkamızdan gürlüyordu.

Evlerine doğru giderken Andi bir kalem çıkardı. Her yere, her duvara, her garaj kapısına, her çıkıntıya işaretimizi bırakıyorduk, onun adını, yanına da benimkini, Andi ve Tina yazıyorduk. Kalemi bana verirdi, sonra da ben ona geri verirdim. Ne bir artı, ne de kalp, bizim işaretimizi çizerdik- tıpkı bizim gibi yan yana, yol boyunca her yerde onunlaydım.

Ve Andi'nin kapısının önüne geldiğimizde Andi: Şey yani, dedi.

Kısa sessizlik.

… seni seviyorum, ama bir daha asla birbirimizi göremeyeceğiz, dedi. Evet, dedim., biliyorum. Kendine iyi bak. Bol şans.

11.

İki gün önce. Ev darmadağınıktır. Anne- Baba eşyaları paketlerler. Oğlan kendi sandığını odasından çıkarır ve koridora koyar. Onunla ilgilenen olmaz. Bir an durur.

Sonra duvara yaklaşır ve kalın siyah bir kalemle bir şekil çizer, bir ismi kodlar duvara, ve bir tarihi-günü)

FRANK Kes şunu…

ANDI Neden…

FRANK Olmaz ama böyle…

ANDI Nedenmiş?

FRANK Duvarları mahvediyorsun.

ANDI Duvarları?

FRANK Evet, duvarları…

ANDI Duvarlar zaten mahvolmuş…

Kısa sessizlik.

Yarından sonra boyacılar gelir ve on dokuz yıl sonra baştan başa boyarlar her yanı…

FRANK Mahvolmuş mu? Duvarla hiç de öyle mahvolmuş filan değil. Biraz yıpranmış olabilir, ama mahvolmuş denemez… mahveden sensin… bu işaretleri hiçbir boya kapatmaz…

ANDI Daha iyi ya…

Frank küçük bir plastik boya kutusuyla gelir ve yazılı yere boya sürer.

FRANK Gördün mü bak, kapanmıyor…

Bir kat daha boya sürer.

Hala altından çıkıyor… işte bak…

12.1.

İki gün sonra, üç buçuğa doğru.

ROMY *yavaşça kan sızan kafasındaki bandaja dokunur* Kafama ne oldu benim?

Biliyor musun?

ANDI Hayır…

ROMY Hayır mı?

ANDI Siz yaralandınız.

ROMY Evet… ama nasıl? Bir şey çarptı herhalde başıma.

Kısa sessizlik.

Kendime geldiğimde yine buradaydım.

ANDI *omuz silker* Ben dışarıdaydım… ondan önce ne oldu, bilmiyorum.

ROMY Burada olduğumu nereden biliyordun o zaman?

Cevap gelmez.

Biliyordun… döndüğünde benim burada olacağımı biliyordun. Değil mi?

Cevap gelmez. Andi sandıktan dağılan eşyaları toplar. Çocukluk eşyalarının bazılarına dalar gider. Bir oyuncak arabayı eline alır.

ANDI Bu eski bir yarış arabası, kanatlı bir araba…

Arabanın yukarı doğru açılan kapılarını gösterir. ***Matchboxauto***

Kapıları kanat gibi.

Sonra arabayı sandığa atar.

ROMY Who knows how long I've loved you

You konw I love you stil

Will I wait a lonely lifetime

If you want me to – I will

Bilir misin bunu?

ANDI Bu şarkıyı mı? Tabii…

Kısa sessizlik.

Tabii ki bilirim.

Kısa sessizlik.

Ama siz nereden biliyorsunuz?

Son eşyalarını da sandığa atar. Eşyalarının hepsi yerli yerindedir. Ağzına kadar dolu olmayan sandığı kapatır ve üzerine işaretini çizer.

Görüyor musunuz?

ROMY Neyi?

ANDI Şu işareti… az önce herhangi bir sandıktı. Ama şimdi… şimdi benim sandığım. İşte bu işaret bunun için. Bu sandık bana ait. Sadece bir sandığım var.. birden fazlasına ihtiyacım yok.

12.2.

Aynı gece, daha geç bir saat.

ANDI Bir taştı.

ROMY Nasıl bir taş?

ANDI Size isabet eden bir taş.

ROMY Hayır…

ANDI Evet… bir taştı… şu büyüklükte… kafanızın şurasına isabet etti.

ROMY Sen nereden biliyorsun bunu?

12.3.

Aynı gece kısa bir süre önce: Andi . Ağzına kadar dolu olmayan sandığı kapatır ve üzerine işaretini çizer.

ANDI Görüyor musunuz?

ROMY Neyi?

ANDI Şu işareti… az önce herhangi bir sandıktı. Ama şimdi… şimdi benim sandığım. İşte bu işaret bunun için. Bu sandık bana ait. Sadece bir sandığım var.. birden fazlasına ihtiyacım yok.

Kısa sessizlik.

ROMY Kız arkadaşın var mı?

ANDI Evet.

ROMY Adı ne?

ANDI Tina.

ROMY Şimdi nerede peki?

ANDI Evinde. Ya da eve gidiyor.

ROMY Neden burada değil?

Kısa sessizlik.

ANDI Yerimiz yok

ROMY Öyle mi…

Kısa sessizlik

Peki sen niye onun yanında değilsin?

ANDI Yanındaydım… az öncesine kadar.

ROMY Seviyor musun onu?

ANDI Çok.

ROMY Ne kadar çok seviyorsun?

ANDI Onu sonsuza kadar/ daima/ seveceğim.

ROMY Sonsuza kadar/Daima/ mı?

ANDI Sonsuza kadar/Daima.

ROMY O, bunu biliyor mu?

ANDI Biliyor.

ROMY Bunu ona söyledin mi?

ANDI Ona söyledim.

ROMY Evet?

ANDI söyledim, evet- onu sonsuza kadar seveceğimi.

Kısa sessizlik.

ROMY dış görünüşü nasıl?

ANDI Resim yapabilseydim, onun resmini çizerdim, ama ne yazık ki beceremiyorum.

Kısa sessizlik.

Onu bir evin duvarına boydan boya resmederdim, onun bedeniyle dolu bir yangın duvarı. Duvarın üzerine bir orman çizerdim, onun bedeninden oluşan bir orman, yaprakları, dalları, budakları, hepsi capcanlı, gözlerimizin önüne

büyüyen, duvardaki bedeni yola doğru eğilen mavi yapraklardan oluşurdu. Bir duvar, bir orman ve bir beden… koyu ve parlak. Böyle resmederdim onu, anlaşılmaz ve gizemli…

İşte şurada hayvanlar, sesler. Şaşırtıcı bir açık yeşil, sanki onun yanında büyüyormuşum gibi? Arkası siyah. Kaplar. Papağanlar. Hiçbir zaman var olmayan bir yer. Umutsuzluk, güzellik, karanlık, tıpkı onun bedeni gibi. Hiçbir yerde yaşanamayacak bir karanlık. Biraz gün ışığı denize düşüyor. Burada biri yüzüyor, bir çift. Bunları çizmeli yangın duvarına, kökleri, balıkları. Bu kız arkadaşımın bedeni, onun gençliği, ve sonradan olacak şeylerin hepsi: öteki erkekler, başka bir yaşam. Çocuklar.

Nasıl hareket ettiği.

Ormandan başka bir şeyden oluşmayan bir duvar resmi, bir yangın duvarı dolusu orman, yer yer belki duvara oyulmuş küçücük pencerelerle kesintiye uğrayan.

Kısa sessizlik.

ROMY Peki ya yüzü?

ANDI Yüzü…

Kısa sessizlik.

ROMY Yüzü…

ANDI Yüzü gökyüzü. Evin üzerindeki gökyüzü, duvarın üzerindeki. Bacalar boynu. Bulutlar saçları ve gökyüzü şeffaf, anlaşılmaz gözleri.

Kısa sessizlik.

ROMY Hayret, ne kadar da babana benziyorsun. Onun gençliğine.

Kısa sessizlik.

ANDI Bir taştı…

ROMY Nasıl bir taş?

ANDI Size isabet eden bir taş.

ROMY Hayır…

ANDI Evet… bir taştı… şu büyüklükte… kafanızın şurasına isabet etti.

ROMY Sen nereden biliyorsun bunu?

ANDI Biliyorum, çünkü taşı size ben attım.

ROMY Sen…

ANDI Ben, evet. Ben attım.

ROMY O zaman beni buraya getiren de sensin…

ANDI Bendim, evet.

ROMY Beni buraya sen getirdin… baban değil.

ANDI Hayır ben getirdim, öldünüz sanmıştım…

Romy Vogtlaender delikanlıya doğru gider ve onu tutkuyla öper.

12.4.

Kısa bir süre önce

TINA Dedi ki: birbirimizi bir daha göremeyeceğiz. Beni sevdiğini, ama birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi söyledi.

Kısa sessizlik.

Sonra eve girip kayboldu. Ben… ben de onun tekrar geleceğini sandım. Gerçi, birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi söylemişti, ama evde ne yapacaktı

ki. Yatacak yeri bile yoktu orada. İçeride ışığı yaktı… ama daha fazlasını göremiyordum.

Evin önünde durup bekledim, geri gelir diye, çok soğuktu.

Kısa sessizlik.

Beş dakika bekledim, on dakika, ama gelmedi.

Karanlıkta, çalılıkların önünde tek başıma dikiliyordum, sokak lambalarının ışığının tam dışındaydım. Her şey uykuya dalmıştı. Hiç araba geçmiyordu. Hiç ses yoktu.

Üzerimde havada bir uçak. Şimdi uçağın içi nasıldı acaba?

Kimse yoktu sokakta. Beklemeye devam ettim. Ve o geri gelmedi.

12.5.

Biraz sonra. Delikanlı ve kadın koridorda. Kadın onunla yatmıştır.

ROMY Şimdi kız arkadaşın ne olacak?

ANDI Nasıl ne olacak?

ROMY Sen onu sonsuza kadar sevecektin ya- hani ona söz vermiştin..

ANDI *güler* Öyle demiştim, evet…

Kısa sessizlik

ROMY Eee?

ANDI Bunun bir önemi yok…

ROMY Neden önemi olmasın?

ANDI Çünkü onu bir daha asla göremeyeceğim.

ROMY Görmeyecek misin?

ANDI Hayır, onu bir daha görmeyeceğim.

ROMY Bunu nereden biliyorsun?

ANDI Biliyorum.

ROMY Burada kalabilirsin.

Kısa sessizlik.

Ya da geri gelirsin.

ANDI Hayır.

ROMY Neden olmasın?

ANDI Çünkü bitti. Bu kadar basit.

Kadına doğru eğilir ve onu öper. Öpüşme sırasında kadın, sargı bezi ararken ortaya saçılan plastik torbalardan birini kavrar ve üzerinde Eyfel kulesi olanı tutar.

Odada gözden kaybolurlar.

12.6.

Yaklaşık on saat önce.

CLAUDIA Şuna bak…

Poşeti havaya kaldırır.

Şu poşete iyi bak.

Frank bir an, poşetin üzerindeki yazıyı okumaya çalışır. Poşetin üzerinde Eyfel kulesinin resmi vardır.

FRANK Hayır!

CLAUDIA Görüyor musun, ta nerelerden?

FRANK Sen onu…

Kısa sessizlik.

Sen onu o kadar yıldan beri… onu on dokuz yıl boyunca sakladın mı…

12.7.

Yaklaşık on saat sonra.

Oğlan ve kadın. Odada gözden kaybolduktan kısa bir süre sonra, tekrar gelirler. Öpüşürler, oğlan güler ve tekrar kadını öpmeye çalışır, bu sırada kadın onu öperken bir yandan da plastik poşeti oğlanın kafasına geçirmeye çalışır. Tekrar odada gözden kaybolurlar.

Bir kez daha çıkarlar odadan, bu kez kadın poşeti oğlanın gözlerine kadar geçirmiştir, öpüşürken oğlan, ne olduğunu anlayamasa da kurtulmaya çalışır poşetten. Tekrar odada gözden kaybolurlar.

Bir dahaki ortaya çıkışlarında oğlan kurtulmaya çalışır, ama başaramaz, kadın poşeti tamamen kafasına geçirmiştir. Boşluğu yoklar. Soluk alamaz. Ölmek üzeredir. Odasına döner. Önünü göremeden ve soluk alamadan poşetle boğuşur, tekrar koridora çıkar, kadın onu tekrar odasına sokar.

Başka bir kapıdan- külot ve bol bir tişörtle anne gelir. Uykuludur. Acaba bir ey mi duymuştur?

CLAUDIA Andi?

Ses yoktur. Banyoya gider, banyo kapısını kapatır. Banyodan sesler gelir.

Ölüm kalım savaşındaki oğlu bu arada yeniden koridora çıkmayı başarmıştır. Sifon sesi duyulur, ama Rpmy Vogtlaender onu tekrar odasına sokar.

Anne banyodan çıkar, odasına gider.

Oğlan son bir defa odasından fırlar.

Romy Vogtlaender onu tekrar geri çeker.

13.

Ertesi sabah. Frank ile Claudia koridorda. Duvarda Andi'nin işareti.

FRANK Sen yaşlandın.

Duraklama.

Yaşlı görünüyorsun.

Duraklama.

CLAUDIA Sen de öyle.

FRANK Yaşlı ve yıpranmış.

CLAUDIA *alçak sesle* Senin gibi.

Kısa duraklama.

Ama senin tersine ben korkak değilim.

FRANK Sen yaşlı, yıpranmış ve çirkinsin.

Kısa duraklama.

Sandıkların içinde bir şeyler yapar.

Pek bir şey kalmamış geriye.

Kısa duraklama.

CLAUDIA Ne diyorsun sen?

Kısa duraklama

Bu kimseye söylenmez… az önce söylediğin şey… hele on dokuz yıllık evlilikten sonra hiç söylenmez.

Kısa duraklama.

Böyle şey söylenmez.

Hele senin oğlunu yetiştirdikten sonra, hiç. Ve bizim gibi… ortak bir geleceğe doğru yola çıkmak üzereyken…

Kısa duraklama.

Böyle şey söylenmez.

14.

Aynı sabah birkaç dakika önce. Frank koridorda, Claudia girer.

FRANK İyi uyudun mu?

CLAUDIA Kötü rüyalar gördüm. Bütün gece boyunca kötü kötü rüyalar gördüm.

Oğlunun odasının kapısını açar.

FRANK Kadın gitmiş. Kimse yok.

CLAUDIA Andi nerede?

FRANK Andi mi? Yok mu… odası boş.

CLAUDIA Nerede peki?

FRANK Nereden bileyim… mutlaka Tina'nın yanındadır.

CLAUDIA Orada olamaz… babası ondan nefret ediyor.

FRANK Bir yerlerde kalmıştır işte.

Duraklama.

CLAUDIA Yazık.

FRANK Hı?

CLAUDIA Yazık, dedim.

FRANK Ne demek istiyorsun?

CLAUDIA Onun gitmiş olmasına yazık… diyorsundur sen şimdi.

FRANK Niye böyle söylüyorsun?

CLAUDIA Çünkü böyle…

FRANK Nasıl…

CLAUDIA Onun gitmiş olması senin için çok üzücü.

FRANK Niye üzücü olsun… benim buna üzüleceğimi nereden çıkarıyorsun?

CLAUDIA Çünkü onunla sohbet etmek isterdin sen.

FRANK Öyle mi?

CLAUDIA Öyle…

FRANK Hangi konuda?

CLAUDIA Hangi konuda?

FRANK Evet, hangi konuda? Hangi konuda onunla sohbet etmek isterdim acaba?

CLAUDIA Hiç fikrim yok… sen bunu benden daha iyi bilirsin…

FRANK Neden söz ettiğini hiç anlamıyorum.

Kısa duraklama.

Eğer onunla sohbet etmek isteseydim, onu içeri alırdım. Dün. Dışarı atmak yerine.

CLAUDIA Ha, öyle mi?

FRANK Evet…

CLAUDIA Ama sen onu dışarı atmadın ki.

Kısa duraklama.

Kapıyı ben kapattım, sen değil.

Kısa duraklama.

Sen onu yatağa taşıdın. Kafasını bandajladın.

FRANK Ya ne yapsaydım?

CLAUDIA Hiç…

FRANK Hiç…

CLAUDIA Onun yerine, odaya gidip gidip nasıl olduğuna baktın… halbuki o baygın yatıyordu!

FRANK O yüzden işte. Ağır yaralıydı. Bir daha uyanamazsa diye korktum.

CLAUDIA Bu korku… şimdi anlaşılıyor ki… son derece yersizmiş. Bu korku sadece bir bahaneydi. Kadına bakmak için bir bahane.

Duraklama.

Üstelik buradaki son gecemizdi.

FRANK Sen yaşlandın.

Duraklama.

Yaşlı görünüyorsun.

Duraklama.

CLAUDIA Sen de öyle.

FRANK Yaşlı ve yıpranmış.

CLAUDIA *alçak sesle* Senin gibi.

Kısa duraklama.

Ama senin tersine ben korkak değilim.

FRANK Sen yaşlı, yıpranmış ve çirkinsin.

Kısa duraklama.

Sandıkların içinde bir şeyler yapar.

Pek bir şey kalmamış geriye.

Kısa duraklama.

CLAUDIA Ne diyorsun sen?

Kısa duraklama

Bu kimseye söylenmez… az önce söylediğin şey… hele on dokuz yıllık evlilikten sonra hiç söylenmez.

Kısa duraklama.

Böyle şey söylenmez.

Hele senin oğlunu yetiştirdikten sonra, hiç. Ve bizim gibi… ortak bir geleceğe doğru yola çıkmak üzereyken…

Kısa duraklama.

Böyle şey söylenmez.

Romy Vogtlaender girer. Açık daire kapısından içeri girer.

ROMY Kapı kırılmış… kilidi düşmek üzere. Nasıl oldu bu? Neler oldu burada?

Kısa duraklama.

Tamir de edilmez bu.

Sessizlik.

Ben geri döndüm. İyi günler.

Sessizlik.

CLAUDIA Ben evden çıkıyorum. Yirmi dakika sonra…

Saatine bakar.

…yirmi dakika sonra geri döneceğim, ve eğer o zaman bu kadın hala buradaysa, o zaman temelli gideceğim. Eğer bu kadın yirmi dakika boyunca burada kalırsa, her şey, aramızdaki her şey biter.

Claudia çıkar. Daire kapısını çarparak kapatır, ama kapı tabii ki açılır.

15.1.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra. Claudia kapıdan girer. Koridor boştur. Banyodan sesler gelir. Durur ve kulak kabartır. Banyonun yanındaki odaya girer. Etrafa bakınır. Kimse yoktur. Geri gelir, banyo kapısının önünde durur, kulak kabartır.

CLAUDIA Yine de...

Kısa sessizlik

Yine de, o kadın gitmiş!

Kısa sessizlik, sevinir.

Bunu senden beklemezdim.

Fast*

Tekrar daire kapısına yönelir, kapıyı kapatmaya çalışır. Her seferinde daha sert vurur, sonunda öyle şiddetle vurur ki, kapı kapanır.

Kapıyı tamir ettim.

Alçak sesle Pis orospu.

Banyo kapısına doğru seslenir İçeri girebilir miyim?

Kapı kilitlidir.

Neredeyse sana güvenmeyecektim.

Kısa sessizlik.

Banyo mu yapıyorsun?

Biraz cesaretli Ondokuz yıllık evlilik insanı birbirine iyice bağlar tabii. Kolay kurtulamaz insan… bundan kurtulamazsın… seni o yazdan daha sıkı bağlar.

Kısa sessizlik.

Az önce evden çıkan Tina mıydı? Birini gördüm az önce…

Küçük bir hediye paketi görür. Banyoya doğru konuşur

Nedir bu? Tina'dan mı? Ne hoş kız. Gerçekten çok zarif… çok etkileyici. Ne var içinde, biliyor musun?

Kısa duraklama.

Ya Andi? Yok mu? Nerede? Bir tek şu sandık mi var?

Tam sandığıı açacakken kendini tutar. Hediyeyi alır ve odasına gider. Giderken paketin ambalajını yırtar. Oda kapısının önünde şaşkınlıkla donakalır.

15.2.

Yaklaşık yirmi beş dakika önce. Daire kapısı hızla kapanır ve tekrar açılır. Claudia evden çıkmıştır. Frank ile Romy Vogltaender yalnız kalmıştır. Kısa duraklama.

FRANK E, şimdi?

Kısa duraklama.

ROMY Şimdi, o geri dönene kadar beklemeliyiz.

Ondan sonra artık baş başayız.

FRANK Hayır!

ROMY Nasıl istersen… o dönmeden de gidebiliriz…

Kısa duraklama.

İyi… gel öyleyse…

Kapıya doğru gider. Frank durur.

FRANK Hayır!

ROMY Hayır, ne?

Kısa duraklama.

FRANK Ben, o döndüğünde burada olmanı istemiyorum.

Kısa duraklama.

ROMY Gitmemi mi istiyorsun?

FRANK Evet.

Kısa duraklama.

Senin gitmeni istiyorum. Hem de hemen.

Kısa duraklama.

ROMY Ona bir hediyem var…

FRANK Kime?

ROMY Karına…

FRANK O hediyeyi açmayacak.

ROMY Kim bilir…

FRANK Hadi…

Kısa duraklama.

Hediyeni al ve git….

ROMY Sana inanamıyorum.

FRANK Neye?

ROMY Benim gitmemi istediğine inanamıyorum. Burada kalmak istediğine. Buna inanamıyorum.

Kısa duraklama.

Beni yollayamazsın. Beni odaya taşıdın. Kafamı bandajladın.

FRANK Dün akşam, evet.. ama yaralıydın. Yardıma ihtiyacın vardı.

Kısa duraklama.

Ama şimdi… şimdi iyisin.

Kısa duraklama.

Aniden tekrar ortaya çıktın. Neden? Ne istiyorsun?

ROMY Seninle olmak istiyorum, başka ne isteyeyim!

FRANK Ama durumu görüyorsun.

ROMY Görüyorum, evet.

FRANK O halde…

Kısa duraklama.

ROMY Beni seviyorsun.

FRANK Bunu da nereden çıkardın?

ROMY Öyle öyle. Ve karın da evi terk etti. Sonunda bizi yalnız bıraktı. Yirmi dakika sonra geri dönecek ve sonra sonsuza kadar yok olacak.

Kısa sessizlik.

Öyle olacak.

FRANK Öyle olmayacak.

ROMY Nedenmiş o?

FRANK Ondokuz yıldır evli olduğumuz için.

15.3.

Birkaç dakika sonra.

FRANK İyi, gidelim o halde.

Ceketini arar.

Gidelim. Haklısın.

Kısa sessizlik.

Zaten pek bir şey kalmadı…bir şey kalmadı geriye.

ROMY Karın….

FRANK Karım gitti… ve her şeyin bittiğini anlayacak. Çok basit.

Kısa sessizlik.

ROMY Peki ya oğlun…

Yalnızca oğlundan vazgeçmen yetmez. Aynı şey oğlun için de geçerli.

15.4.

Birkaç dakika önce.

FRANK Bunu da nereden çıkardın?

ROMY Öyle öyle. Ve karın da evi terk etti. Sonunda bizi yalnız bıraktı. Yirmi dakika sonra geri dönecek ve sonra sonsuza kadar yok olacak.

Kısa sessizlik.

Öyle olacak.

FRANK Öyle olmayacak.

ROMY Nedenmiş o?

FRANK On dokuz yıldır evli olduğumuz için.

ROMY Şu on dokuz yıllık evliliği… göremiyorum ben.

FRANK O on dokuz yıl şimdi koca bir konteynırın içini dolduruyor!

Kısa duraklama.

Tam yetmiş tane sandık/sandık!

ROMY Peki konteynır nerede?

FRANK Gitti! Gerisi sonradan gelecek…

ROMY İyi ya işte…

Kısa duraklama.

Ne sanıyorsun? Sence bu kadar zamanda ben ne yaptım? Son yirmi dört yıl boyunca? Neler oldu? Erkekler..bir değil, birçok erkek, arka arkaya, meslekleri düşün, asistanlar, doktorlar, avukatlar, sanatçılar, hangi birini anlatayım? Arabaları, evleri mi anlatayım? Tatilleri, ya da ayrılıklarımı? Ne dersin, sence son yirmi dört yılımı nasıl geçirdim sence? Pek ender yalnız kaldım, ama hep bekledim… çünkü onların hiçbiri, ama hiç biri senin gibi değildi, hiçbir şey yoktu o yıllar boyunca, sadece planlar vardı, plan ve programlar. Taslaklar. Şimdi bana senin de öyle yaptığını söyleme sakın.

Kısa duraklama.

FRANK İyi, gidelim o halde.

Ceketini arar.

Gidelim. Haklısın.

Kısa sessizlik.

Zaten pek bir şey kalmadı… bir şey kalmadı geriye.

ROMY Karın…

FRANK Karım gitti… ve her şeyin bittiğini anlayacak. Çok basit.

Kısa sessizlik.

ROMY Peki ya oğlun…

Yalnızca oğlundan vazgeçmen yetmez. Aynı şey oğlun için de geçerli

Kısa duraklama. Frank bir şey anlamaz.

FRANK Oğlumdan nasıl vazgeçeyim?

Romy omuz silker.

Yani diyorum ki: Ben buradan gitsem bile, o her zaman benim oğlum olarak kalacak.

O hep olacak… tıpkı seninle geçirmediğim yirmi dört yılın var olduğu gibi…

ROMY Bunu duymakta ısrar ediyorum…

Kısa duraklama.

Yoksa mutlu olamayız.

FRANK Ne, ne duymak istiyorsun? Seninle gelmemi istedin, ben buna hazırım, daha ne istiyorsun?

ROMY Söylemelisin…

Kısa duraklama.

… bütün o yılların aslında var olmadığını söylemelisin.

FRANK Hayır.

ROMY Hayır mı?

Kısa duraklama.

O halde gidiyorum…

Kapıya gider.

FRANK O yıllar yaşandı, var oldu… ne diyebilirim ki…

ROMY O zaman en azından iyi olmadığını söyle, karının, evliliğini, oğlunun.

FRANK Olmaz.

ROMY Olmalı ama.

FRANK Neden…

ROMY Başka türlü olmaz.

Duraklama. Romy kapıya yönelir, kapının kolunu kavrar, çıkar.

FRANK Evet, olabilir.

İyi olabilir, yani…

Romy geri gelir.

ROMY Ne…

FRANK Daha iyi olabilirdi…

ROMY Ne?

FRANK Karım ve oğlum olmasaydı, belki daha iyi olabilirdi, olabilir… geri dön…

Romy geri döner ve adamı öper. Uzun uzun öpüşürler.

ROMY Haydi şimdi şarkı söyle…

O şarkıyı söyle.

Duraklama

FRANK Söyleyemem

Kısa duraklama.

Güler yalnızca sözlerini unutmadım, melodisini de unuttum…

ROMY şarkımızı unuttun mu?

FRANK Hayır… ben… ben devamını bilmiyorum….

ROMY *Lennon/McCartney'nin "I will" şarkısını söyler*

Who knows how long I've loved you

You konw I love you stil

Will I wait a lonely lifetime

If you want me to – I will

For if I ever saw you

I didn’t catch your name

But it never really mattered

I will always feel the same.

Love you forever and forever

Love you with all my heart

Love you whenever we’re together

Love you when we’re apart.

And when at last I find you

Your song will fill the air

Sing it loud sı I can hear you

Make it easy to be near you

Fort he things you do endear you to me

You know I will

I will

Şimdi hatırladın mı?

FRANK Evet.

ROMY Başka neleri hatırlıyorsun?

FRANK her şeyi.

ROMY Neyi

FRANK Seni, beni…

ROMY Neyi…

FRANK Odanı. Okulu. Aileni.

Kısa duraklama.

ROMY Parkın adı neydi? Parkı hatırlıyorsun değil mi?

FRANK Park… bilmiyorum… adı mı vardı?

ROMY Ama parkta güneşin doğuşunu hatırlıyorsundur…

Kısa duraklama.

FRANK Güneş doğudaydı, tepelerin ardında, yavaş yavaş aydınlanıyordu, kuşlar yavaş yavaş karanlık ağaçlarda ötmeye başlıyordu. Arkamızda orman. Bir orman duvarı. Bizden başka kimse yoktu. Yalnızca biz. Uykusuz. Aşık. Güneş varken sık sık orada olurduk. Ve hiç üşümezdik.

ROMY Ben sana hediye verdiğim o gündoğumundan söz ediyorum…

FRANK Hediye…

Kadının neden bahsettiğini anlamaz.

ROMY Hediye… Hediyeyi hatırlamıyor musun?

FRANK Tabii…

Kısa duraklama.

ROMY Hiçbir fikrin yok. Neden söz ettiğim konusunda hiçbir fikrin yok.

Kısa duraklama.

Hediyeyi bile hatırlamıyorsun.

Kısa duraklama.

FRANK Hediye… hangi hediye… o kadar zaman geçti ki!

Kısa duraklama.

Aradan geçen zamanı pat diye atlayıp geçemiyorum.

ROMY Bu demek oluyor ki, gelmiyorsun.

Kısa duraklama.

Kendin söylemiştin benimle geleceğini.

Kısa duraklama.

Ama bunu yapamayacaksın.

Kısa duraklama.

Hatırlamıyorsun bile!

FRANK Ne… ne diyebilirim ki… bana ne hediye ettiğini bilmiyorum.

ROMY O zaman ben tek başıma giderim buradan, sen de yalnız başına burada kalakalırsın.

Romy Vogtlaender evden çıkar.

16.

Frank koridorda yalnızdır. Hareketsiz. Sonra gömleğinin düğmelerini çözer, banyoya gidecektir. Birisi iyice kapanmamış kapıyı çalar. Hiçbir şey olmaz. Bir daha çalınır kapı. Yine bir hareket yoktur.

TINA Hey?

Cevap yok. Frank kötürüm gibi durur koridorda.

Heey?

Ara.

FRANK Kapı açık.

Tina çekinerek tereddütle kapıdan içeri girer. Tina ile Frank karşı karşıya kalırlar.

Tina..

Kısa duraklama.

Tina başka kimsenin ortada görünmemesine çok şaşırır.

TINA Andi'yle konuşacaktım.

FRANK Andi'yle mi?

Kısa duraklama.

O burada değil.

TINA O…burada değil mi?

FRANK Hayır… burada değil… ben senin yanında sanıyordum?

TINA Hayır değil…

Kısa duraklama.

Burada olmalı…

FRANK Ama söylüyorum işte: burada değil…

TINA Burada olması gerekir… bir tek burada olabilir…

FRANK Bunu nereden çıkardın?

TINA Onun eve girdiğini gördüm.

FRANK Ne zaman?

TINA Dün gece…

FRANK Dün gece burada değildi…

TINA Hayır evdeydi… gözlerimle gördüm… hem ayrıca….

Kısa duraklama.

İşte onun işareti! O buradaydı!

FRANK İyi…

Kısa duraklama.

Belki kısa bir süre için buradaydı… sonra da tekrar evden çıktı.

TINA Hayır çıkmadı.

FRANK Neden çıkmadı?

TINA Çünkü ben dışarıda, evin önünde onu bekledim.

FRANK Kaçtan beri?

TINA Dün geceden beri, saat üç buçuk filandı.

Kısa soru sorar gibi bakar.

FRANK Gece üç buçuktan beri mi?

TINA Evet… eve girdiğinden beri.

FRANK Sen gece üçbuçuktan şimdiye kadar kapının önünde mi bekledin?

TINA *gözyaşları içinde* Evet… ama o dışarı çıkmadı.

Duraklama.

FRANK Odası boş. Üzgünüm, ama burada yok.

Tina boş odaya bakar.

TINA *ağlayarak çıkar* Ama o burada… burada olmalı.

Frank tekrar koridorda durur. Sonra küçük boya kutusunun içinde duran boyalı ruloyu alır, ama başka bir şey düşünmektedir: İşaretin üzerini boyamaz. Ruloyu yere fırlatır. Gömleğini çıkarır. Banyoya gider ve kapıyı arkasından kilitler.

17.

Claudia kapıdan girer. Koridor boştur. Banyodan sesler gelir. Durur ve kulak kabartır. Banyonun yanındaki odaya girer. Etrafa bakınır. Kimse yoktur. Geri gelir, banyo kapısının önünde durur, kulak kabartır.

CLAUDIA Yine de...

Kısa sessizlik

Yine de, o kadın gitmiş!

Kısa sessizlik, sevinir.

Bunu senden beklemezdim*.

Fast*

Tekrar daire kapısına yönelir, kapıyı kapatmaya çalışır. Her seferinde daha sert vurur, sonunda öyle şiddetle vurur ki, kapı kapanır.

Kapıyı tamir ettim.

Alçak sesle Pis orospu.

Banyo kapısına doğru seslenir İçeri girebilir miyim?

Kapı kilitlidir.

Neredeyse sana güvenmeyecektim.

Kısa sessizlik.

Banyo mu yapıyorsun?

Biraz cesaretli On dokuz yıllık evlilik insanı birbirine iyice bağlar tabii. Kolay kurtulamaz insan… bundan kurtulamazsın… seni o yazdan daha sıkı bağlar.

Kısa sessizlik.

Az önce evden çıkan Tina mıydı? Birini gördüm az önce…

Küçük bir hediye paketi görür. Banyoya doğru konuşur

Nedir bu? Tina'dan mı? Ne hoş kız. Gerçekten çok zarif… çok etkileyici. Ne var içinde, biliyor musun?

Kısa duraklama.

Ya Andi? Yok mu? Nerede? Bir tek şu sandık mi var?

Tam sandığıı açacakken kendini tutar. Hediyeyi alır ve odasına gider. Giderken paketin ambalajını yırtar. Oda kapısının önünde şaşkınlıkla donakalır, hediyeye bakar… görünüşte üzerinde Eyfel kulesi olan plastik bir poşetten başka bir şey değildir… banyoya doğru bakar. Odasına gider. Gitmeden hemen önce: keskin bir çığlık.

18.

TINA Gidemem, oradan gidemem.

Kısa duraklama.

Andi'nin olması gereken ama olmadığı yeri bırakıp gidemem. Nereye gitmiş olabilir? Orada olmalı, ama orada yok. Korku içinde koşarak gittim, geri döndüm, her zaman buluştuğumuz çalılıkların orada bekledim, her zaman şey yap…

Kısa duraklama.

… taş attığımız çalılıkların, orada tek başıma oturdum, hatta taş attım boşluğa, çünkü kimse gelip geçmiyordu, yalnız bir kere Andi'nin annesi geçti, eve gitti, sonra tekrar çevreyi kolaçan ettim, sağa sola koştum, evin çevresini dolaştım, arkasına, evin arkasından Andi'nin ailesinin yatak odası görünüyordu, gömme dolap ve büyük bir yatak, sonra birden Andi'nin annesi Claudia sendeleyerek odanın önünde durdu, yaralı ya da kendini kaybetmiş gibiydi, elinde bir plastik poşet vardı, sanki o poşeti daha önce görmüş gibiyim.

Kısa duraklama.

Hala kapının önünde dikiliyordu, tereddüt içinde, kararsız, sonra odaya girdi, poşeti tutuyordu, bir şeyi anlayamamıştı, bunu görebiliyordum. Dışarıdan boş gibi görünen poşete elini soktu ve o anda, elini poşete soktuğu anda, en azından pencereden bana öyle göründü, parmakları, elleri, kolları birden alev aldı.Bütün kadın yatak odasında alev aldı, yanmaya başladı, o kadar hızlı yanıyordu ki, ve o kadar korkunç… kapalı pencereden duyamıyordum ama, bağıramadı bile, ama ağzı açıktı, acıyla açılmıştı, bağırdı, bağırmadı… ben bağırdım, bağırdım, bağırabildiğim kadar, ama kim duyacaktı ki beni… sonra Andi'nin babası kapıda göründü, yanan karısını gördü, erimiş parçalarıyla elindeki poşeti…. tekrar kapıdan çıkana kadar öyle kalakaldı, hareketsiz. Koştum. Nakliye kamyonu sokaktan yukarı doğru geldi, evin önünde durdu. Andi nerede?

19.

Birkaç dakika önce.

Frank duştan çıkar, beline bir havlu sarmıştır, çıplak ve ıslaktır.

Koridorda koşar ve bir oyuncak arabaya çarpıp hızla yere düşer. Araba ayağına batar. Frank ayağa kalkar ve acı içinde plastik bir kızıl derilinin üzerine basar. Frank gözlerine inanamaz ve kızıl deriliyi eline alır. Sonra bakışları yere yönelir. Yavaş yavaş Andi'nin sandığının arkasına saçılmış oyuncakları fark eder. Bulabildiklerini *toplar, kaldırır, hepsini Andi'nin sandığına yerleştirecektir. Frank sandığı açar (ve oğlunun cesedini görür). Korkunç bir dehşet. Topladığı oyuncaklar elinden düşer. Yatak odasına karısına gitmek ister, oyuncak araba yüzünden tekrar yere düşer. Ayağa kalkar, tekrar düşer* belki bu arada siniri ezilmiştir vs.

Topallayarak ve sürünerek yatak odasına gider, kapıyı açar ve bir an donakalır… yanan karısını görür… şimdi nereye gidecektir?

Dehşet içinde daire kapısına ulaşmaya çalışır. Koşarak, düşerek, sürüklenerek kapıya ulaşmayı başarır. Kapının tokmağını çevirir. Kapı açılmaz. Buna anlam veremez. Kapı öyle sıkı kapatılmıştır ki, artık açılmaz. Kapı çalınır. Frank ayağa kalkamaz. İki dizi de yaralıdır. Kapı çalmaya devam eder. Kapıyı açamaz, kapı otomatiğine bile uzanamaz.

SON